

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/117/2018
Identifikačné číslo spisu: 3815214654
Dátum vydania rozhodnutia: 22.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3815214654.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členiek senátu JUDr. Viery Petrikovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu H. R. U. Y. D. H. R. K. P., s miestom podnikania v V., K. X.. D.. Z. XX, H.: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom v Dolnom Kubíne, Aleja Slobody 1890/50, proti žalovaným 1/ Spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov Štefánika 124, so sídlom v Prievidzi, Trhová 8/7, IČO: 34 055 860, 2/ Imagination, spol. s r. o., so sídlom v Partizánskom, Jilemnického 58/1714, IČO: 44 150 083, 3/ Q.. X. Z.Á., bývajúcemu v V., I. XXX/XA, zastúpenému JUDr. Pavlom Babiakom, advokátom v Prievidzi, Gustáva Švéniho 6, o neplatnosť dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 15C/286/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 14. decembra 2017 sp. zn. 5Co/113/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. novembra 2016 č. k. 15C/286/2015-288 žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok II.). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby špecifikovanej nehnuteľnosti, priebeh ktorej bol osvedčený Notárskou zápisnicou z 28. júla 2015 č. N 541/2015, Nz 26152/2015 spísanou Q.. Q. B., notárom so sídlom v V.K., E. XXX/X. Žalobca namietal neplatnosť dobrovoľnej dražby z viacerých dôvodov, avšak v spore nepreukázal porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z. z.“), ktoré zároveň znamená ujmu na jeho právach. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobca si ako vlastníak dotknutej nehnuteľnosti od roku 2012 neplnil svoju poplatkovú povinnosť voči žalovanému 1/, ktorý bol z titulu funkcie správcu povinný podať návrh na vykonanie

dobrovoľnej dražby za účelom uspokojenia vzniknutej pohľadávky. O výške, pravosti a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou uskutočnil, nemal pochybnosti. Ďalej uviedol, že oznámenie o začatí výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby vypracované žalovaným 1/ bolo 27. júna 2015 doručené Okresnému úradu Prievidza, katastrálnemu odboru. Z úpravy na tomto oznámení vyplýva, že bolo doručované na vedomie žalobcovi na obe známe adresy, čím došlo k splneniu povinnosti záložného veriteľa podľa § 1511 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť mal preukázanú aj fotokópiou podacieho hárku predloženou žalovaným 1/. Zaoberal sa tiež otázkou vzniku zákonného záložného práva podľa § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) a v tejto súvislosti dospel k záveru, že žalovaný 1/, bez ohľadu na časový moment vzniku svojich pohľadávok, je v pozícii tzv. najstaršieho záložného veriteľa a navrhovateľ dražby alebo dražobník pri procese dražby nemal povinnosť doručovať oznámenie o začatí výkonu záložného práva ostatným záložným veriteľom. Uviedol, že pohľadávka žalovaného 1/ v čase dražby bola vo výške 5.780,73 eur, a preto zvolený spôsob predaja nehnuteľnosti, ktorej cena zistená znaleckým posudkom bola 14.600,- eur, nepovažoval vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za neprimeraný z pohľadu pomeru vymáhanej pohľadávky a hodnoty draženej nehnuteľnosti. Samotná cena draženej nehnuteľnosti sa tvorila priamo na dražbe a vyjadrovala aktuálnu ponuku a dopyt po tejto nehnuteľnosti. K námietke oneskoreného doručenia znaleckého posudku žalobcovi uviedol, že ani túto skutočnosť nemožno považovať za tak významnú, aby mohla privodiť neplatnosť dražby. Podľa jeho názoru bolo zrejmé, že žalobca si účelovo znalecký posudok prevzal na konci úložnej lehoty 18. júla 2015. Žalobcovi následne plynula lehota 10 pracovných dní na podanie námietok proti ohodnoteniu predmetu dražby a prípadnej žiadosti o vyhotovenie nového znaleckého posudku. Uzavrel, že aj keď vzhľadom na dátum doručenia posudku do konania dražby dňa 28. júla 2015 nestačila táto lehota uplynúť (uplynula len lehota 10 kalendárnych dní), je nepochybné, že žalobca nepodal a nemal ani v úmysle takúto námietku podať, pretože ako sa opakovane na otázky súdu vyjadril, chcel vec riešiť požičaním si peňazí. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 14. decembra 2017 sp. zn. 5Co/113/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.), žalovanému 2/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný žalovanému 2/ zaplatiť v sume, aká bude vyčíslená rozhodnutím súdu prvej inštancie (výrok II.) a žalovaným 1/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok III.). Preskúmaním veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, nakoľko v prejednávanej spore nebola preukázaná existencia žiadneho žalobcom tvrdeného dôvodu, ktorý by neplatnosť dobrovoľnej dražby zakladal. Stotožňujúc sa so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie si osvojil aj dôvody jeho rozhodnutia a v celom rozsahu na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukázal. V odôvodnení svojho rozhodnutia následne podrobne reagoval na jednotlivé odvolacie námietky žalobcu. Jeho tvrdenie, že žalovaný 1/ (navrhovateľ dražby) pred konaním dražby nepredložil žalovanému 2/ (dražobníkovi) písomné vyhlásenie podľa § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., považoval za nedôvodné, pretože žalovaný 2/ na pojednávaní pred súdom prvej inštancie 12. mája 2016, za prítomnosti žalobcu i jeho právneho zástupcu, predložil originál Vyhlásenia navrhovateľa dražby o spôsobilosti predmetu dražby a pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon dražby v súlade s citovaným ustanovením zákona č. 527/2002 Z. z. Neobstála ani námietka žalobcu o porušení princípu rovnosti strán v procese dokazovania vo vzťahu k niektorým dôkazom, keď v postupe súdu prvej inštancie žiadne porušenie tohto princípu nezistil, čo v odôvodnení následne vysvetlil. Ďalej dôvodil, že súd prvej inštancie sa dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal s otázkou existencie pohľadávok žalovaného 1/, pre ktoré bola navrhnutá a realizovaná dobrovoľná dražba. Na margo námietky premlčania vznesenej žalobcom uviedol, že túto môže dlžník vzniesť len v konaní pred súdom, v ktorom sa veriteľ domáha práva, o premlčanie ktorého ide (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom spor o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby takým súdnym konaním nie je. Okrem toho súd prvej inštancie správne uviedol, že podľa § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka záložný veriteľ sa môže domáhať uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná. Ako neopodstatnené vyhodnotil aj tvrdenie žalobcu o porušení § 12 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z., ktorý ukladá dražobníkovi povinnosť zaslať vlastníčkovi predmetu dražby znalecký posudok na ohodnotenie predmetu

dražby najneskôr 30 dní pred dňom konania dražby. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že daný znalecký posudok žalovaný 2/ žalobcovi poslal, pričom mu bol cestou pošty doručovaný 21. júna 2015, teda viac ako 30 dní pred dňom konania dražby. Žalobca si znalecký posudok prevzal 18. júla 2015, avšak do 10 dní od jeho doručenia nepodal proti nemu žiadne námietky a nežiadal o vyhotovenie znaleckého posudku iným znalcom. Odvolací súd uzavrel, že aj keď žalobca nemal o jeden deň zachovanú lehotu podľa § 12 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. na podanie námietok proti znaleckému posudku, nakoľko táto mu uplynula až v deň konania dražby 28. júla 2015, nedošlo k porušeniu jeho práv, pretože námietky proti znaleckému posudku ani žiadosť o vyhotovenie znaleckého posudku iným znalcom nepodal a ani nemal záujem tak urobiť. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu, že žalovaný 1/ si nespĺnil notifikačnú povinnosť v zmysle § 1511 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Splnenie tejto povinnosti mal preukázané oznámením žalovaného 1/ z 20. mája 2015 doručeným Okresnému úradu Prievidza, katastrálnemu odboru 27. mája 2015, ktorý 29. mája 2015 vyznačil na liste vlastníctva poznámku týkajúcu sa oznámenia o začatí výkonu záložného práva žalovaným 1/ a tiež podacím hárkom žalovaného 1/ potvrdeným poštou 26. mája 2015. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že žalovaný 1/ nebol prednostný záložný veriteľ a nebol oprávnený svoje záložné právo vykonať predtým, ako o tom informoval Daňový úrad v Trenčíne uviedol, že záložné právo žalovaného 1/ bolo v katastri nehnuteľností registrované ako prvé, pričom poradie registrácie záložných práv v katastri nehnuteľností je hodnoverné a záväzné. Doplnil, že riešenie otázky, kto je prednostný záložný veriteľ sa vždy týka len práv záložných veriteľov a nie práv samotného záložcu. Ak by žalovaný 1/ v posudzovanom prípade aj nemal pri výkone záložného práva postavenie prednostného záložného veriteľa, nebolo tým porušené žiadne ustanovenie zákona č. 527/2002 Z. z. a žalobca tak nebol dotknutý na svojich právach. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietal, že odvolací súd rozhodol vo veci v rozpore ustálenou rozhodovaciu praxou dovolacieho súdu, pretože pohľadávka daňového úradu vznikla oveľa skôr ako pohľadávka žalovaného 1/, ktorý preto nemal postavenie prednostného záložného veriteľa. Argumentoval právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 27. júla 2011 sp. zn. 6MCdo/8/2010, v zmysle ktorého existencia záložného práva podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z. z. je podmienená vznikom pohľadávky uvedenej v tomto ustanovení, pričom vznik zákonného záložného práva nemôže nastať pred vznikom zabezpečovanej pohľadávky, t. j. nemá povahu zábezpeky do budúcnosti. Poukázal na porušenie § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. a tvrdil, že písomné vyhlásenie navrhovateľa dražby, t. j. žalovaného 1/ v zmysle citovaného ustanovenia sa v spise nenachádza. Ďalšia dovolacia námietka smerovala k nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky porušenia § 12 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z. Znalecký posudok bol dovolateľovi preukázateľne doručený 18. júla 2015 a dražba bola vykonaná 28. júla 2015, t. j. žalovaný 2/ ako dražobník nezaslal dovolateľovi znalecký posudok v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote pred dňom konania dražby. Dražba sa zároveň uskutočnila skôr ako žalobcovi uplynula lehota 10 pracovných dní na podanie prípadných námietok podľa § 12 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z., pričom táto skutočnosť sama o sebe zakladá neplatnosť dražby ako celku. Namietal, že súdy nižších inštancií arbitrárne posúdili otázku splnenia si notifikačnej povinnosti žalovaného 1/ v zmysle § 1511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom v spise sa nenachádza žiadny dôkaz o tom, že by mu žalovaný 1/ pred uskutočnením dobrovoľnej dražby doručil oznámenie o začatí výkonu záložného práva. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považoval za nedostatočné a nesúladne s § 220 ods. 2 CSP, keďže v ňom absentuje akékoľvek stanovisko súdu k argumentácii dovolateľa ohľadom rozporu konania žalovaných so zákonom č. 527/2002 Z. z. Podľa dovolateľa v ňom chýba logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam odvolací súd dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval, a to predovšetkým vo vzťahu k otázke právneho posúdenia veci, keď v rozpore s vykonaným dokazovaním prijal záver o nenaplnení podmienok pre určenie neplatnosti dražby. Záverom skonštatoval, že súdy nižších inštancií v danom spore aplikovali príslušné zákonné ustanovenia príliš formalisticky a tým porušili základné právo dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd. V kontexte uvedeného návrhu, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu.

5. Žalovaný 1/ a žalovaný 3/ sa k dovolaniu v stanovenej lehote písomne nevyjadrili.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobca zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačím dôvodom sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačím dôvodom sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. V posudzovanom prípade dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd dostatočne vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami dovolateľa a odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Z rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé úvahy odvolacieho súdu, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o tom, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, že dovolateľ v konaní nepreukázal existenciu žiadneho tvrdeného dôvodu, ktorý by zakladal neplatnosť dobrovoľnej dražby. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie zároveň podľa § 387 ods. 2 CSP doplnil vo svojom rozhodnutí ďalšie dôvody. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie tak nie je arbitrárne, pretože je podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené.

16. Čo sa týka námietky dovolateľa, že žalovaný 1/ si ako záložný veriteľ nespĺnil notifikačnú povinnosť podľa § 1511 ods. 1 Občianskeho zákonníka a písomne mu neoznámil začatie výkonu záložného práva, túto považuje dovolací súd za účelovú. Odvolací súd vysvetlil (bod 23. odôvodnenia), na základe akých dôkazov dospel k záveru o splnení uvedenej povinnosti žalovaného 1/. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižšej inštancie, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa dovolaním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

17. Dovolateľ namietal, že žalovaný 1/ si nespĺnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., v zmysle ktorého je navrhovateľ dražby povinný písomne vyhlásiť, že predmet dražby je možné dražiť. Ak je navrhovateľom dražby záložný veriteľ, je povinný písomne vyhlásiť aj pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva podľa tohto zákona (§ 16 ods. 3). Tvrdil, že takéto písomné vyhlásenie navrhovateľa dražby v spise absentuje. Ako vyplýva zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie nariadenom na 12. mája 2016, na ktorom bol žalobca osobne prítomný spolu so svojim právnym zástupcom, štatutárny zástupca žalovaného 2/ pri svojej výpovedi predložil súdu vyhlásenie navrhovateľa dražby o spôsobilosti predmetu dražby a pravosti, výške, a splatnosti pohľadávky (č. l. 137 spisu). Dovolací súd konštatuje, že táto námietka dovolateľa je teda neopodstatnená, pretože splnenie uvedenej zákonnej povinnosti žalovaného 1/ bolo v konaní dostatočne preukázané.

18. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou

vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu jeho dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia vecí odvolacím súdom.

19. Na to, aby dovolací súd mohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

20. Z obsahu dovolania vyplýva (§ 124 ods. 1 CSP), že dovolateľ považoval za rozhodujúcu právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorú odvolací súd nesprávne právne posúdil, či nedoručenie znaleckého posudku dovolateľovi v lehote podľa § 12 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z., je takým podstatným porušením práva dovolateľa (ako pôvodného vlastníka draženej nehnuteľnosti), ktoré má za následok neplatnosť dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 zákona č. 527/2002 Z. z. Dovolací súd nezistil, že by takto nastolená právna otázka bola dovolacím súdom vyriešená, a preto je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Následne skúmal, či je dovolanie v tejto časti aj dôvodné, avšak dospel k záveru, že tomu tak nie je.

21. Podľa § 12 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z. (v znení účinnom od 1. júna 2014 do 31. októbra 2015) ak je navrhovateľom dražby záložný veriteľ, dražobník zašle vlastníkovi predmetu dražby znalecký posudok, a to najneskôr 30 dní pred dňom konania dražby.

22. Podľa § 12 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. (v znení účinnom od 1. júna 2014 do 31. októbra 2015) vlastník predmetu dražby je oprávnený do desiatich pracovných dní od doručenia znaleckého posudku podľa odseku 4 vzniesť u dražobníka námietky proti ohodnoteniu predmetu dražby a prípadne žiadať vyhotoviť znalecký posudok iným znalcom. Dražobník je povinný sa so vznesenými námietkami písomne vysporiadať a najneskôr päť pracovných dní pred konaním dražby zaslať vlastníkovi predmetu dražby písomnú odpoveď. Ak vlastník predmetu dražby žiada vyhotoviť nový znalecký posudok, zabezpečí dražobník znalecký posudok bezodkladne do 30 dní odo dňa doručenia žiadosti od iného znalca.

23. V posudzovanom spore z vykonaného dokazovania vyplynulo, že znalecký posudok na ohodnotenie predmetu dražby žalovaný 2/ ako dražobník zaslať dovolateľovi poštou tak, že 21. júna 2015 bol vykonaný neúspešný pokus o doručenie zásielky a 18. júla 2015 bola zásielka doručená dovolateľovi do vlastných rúk. Od tohto okamihu mu následne začala plynúť lehota desiatich pracovných dní na podanie námietok proti ohodnoteniu predmetu dražby u dražobníka, prípadne žiadosti o vyhotovenie znaleckého posudku iným znalcom. Samotná dobrovoľná dražba sa konala 28. júla 2015, pričom dovolateľ svoje právo podľa § 12 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. nevyužil a do konania dražby žiadne námietky proti ohodnoteniu predmetu dražby nepodal a nežiadal o vyhotovenie znaleckého posudku iným znalcom. Dovolací súd zastáva názor, že žalovaný 2/ si splnil svoju zákonnú povinnosť zaslať dovolateľovi znalecký posudok najneskôr 30 dní pred dňom konania dražby. Je síce pravdou, že následná, zákonom stanovená lehota desiatich pracovných dní nestihla do dňa konania dražby uplynúť, avšak táto skutočnosť nie je tak závažná, aby zneplatnila celú dražbu. Dovolateľ nepreukázal, že bol na svojich právach v súvislosti s porušením citovaných ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. aj skutočne dotknutý, a to zásadným spôsobom. Právo namietat doručený znalecký posudok dovolateľ do konania dražby nevyužil a z okolností prípadu ani nevyplyva, že tak mal v úmysle urobiť. Dovolateľ pri obrane svojich práv nepostupoval aktívne, pretože ak si bol vedomý toho, že lehota desiatich pracovných dní podľa § 12 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. mu neuplynula, či už v deň konania dražby alebo po nej, mohol svoje právo využiť a ohodnotenie predmetu dražby namietat. Napokon ani v priebehu celého súdneho konania netvrdil, že túto námietku chcel podať. Pozornosti dovolacieho súdu neušlo, že odvolací súd danú lehotu počítal nesprávne ako lehotu desiatich kalendárnych dní (bod 22. odôvodnenia), uvedené ale na jeho rozhodnutí nič nemení. Na tomto mieste dovolací súd zároveň poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 28. augusta 2020 sp. zn. 6Cdo/66/2019, ktoré bolo prijaté ako judikát na zasadnutí občianskoprávneho

kolégia najvyššieho súdu 30. marca 2021 a podľa ktorého predpokladom úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby nie je len to, že boli porušené ustanovenia zákona, ale aj to, že žalobca bol práve porušením týchto ustanovení fakticky dotknutý na svojich právach. Obidva uvedené predpoklady musia byť splnené súčasne. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno na ich preukázanie v tomto prípade zaťažuje žalobcu. V súdnej veci preto nie sú námietky dovolateľa v tomto smere spôsobilé privodiť záver dovolacieho súdu o takom závažnom porušení ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z., ktoré by mali za následok ujmu na práva dovolateľa.

24. Ďalšou právnou otázkou, ktorú dovolateľ nastolil spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s § 432 ods. 1, 2 CSP je, či sa zákonné záložné právo k nehnuteľnosti podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z. z. vzťahuje na budúce pohľadávky, ktoré vzniknú neskôr, a teda či žalovaný 1/ mal v prejednávanej spore postaviť prednostného záložného veriteľa. Právnym posúdením tejto otázky sa odvolací súd podľa názoru dovolateľa odklonil od rozhodnutia najvyššieho súdu z 27. júla 2011 sp. zn. 6MCdo/8/2010, v zmysle ktorého existencia záložného práva podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z. z. je podmienená vznikom pohľadávky uvedenej v tomto ustanovení, pričom vznik zákonného záložného práva nemôže nastať pred vznikom zabezpečovanej pohľadávky, t. j. nemá povahu zábezpeky do budúcnosti.

25. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

26. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

27. V predmetnom spore posúdenie dovolateľom vymedzenej právnej otázky nebolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčové. Úlohou súdu bolo zistiť, či došlo k porušeniu ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z., ktoré malo za následok výraznú ujmu na právach dovolateľa, ktorý sa neplatnosti dobrovoľnej dražby dovoláva. Ako už správne skonštatoval odvolací súd (bod 24. a 25. odôvodnenia), riešenie otázky, kto je prednostný záložný veriteľ sa týka len práv dotknutých záložných veriteľov a nie práv samotného záložcu (dovolateľa). Aj v prípade, ak by žalovaný 1/ nemal pri výkone záložného práva formou dobrovoľnej dražby postaviť prednostného záložného veriteľa, nebolo tým porušené žiadne ustanovenie zákona č. 527/2002 Z. z. a dovolateľ tým nebol dotknutý na svojich právach. Dovolací súd uzatvára, že dovolacia argumentácia nezodpovedá požiadavkám stanoveným v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s § 431 až § 435 CSP. Dovolateľ nastolil právnu otázku, na riešení ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nespočívalo, a preto sa dovolací súd predmetnou otázkou ďalej vecne nemohol zaoberať.

28. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že podané dovolanie nie je dôvodné, a preto ho ako celok zamietol (§ 448 CSP).

29. Žalovaní 1/ až 3/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), trovy dovolacieho konania im však dovolací súd nepriznal, nakoľko im žiadne

nevznikli.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok